

EL SILENCI DEL COR

NOM: NATI SANTOS DOMÍNGUEZ

CURS: 3ESOF

IES SIXTO MARCO

EL SILENCI DEL COR

Molts diuen que l'amor és estar amb aquella persona que estimes, però s'equivoquen, l'amor no és sol estar amb la persona, és també voler-la fins i tot no estant amb ella, fins i tot no pertanyent-te. L'amor és imaginar-te tot amb aquella persona i il·lusionar-te amb els milions de moments que volgues passar amb ell o ella. Crec que aqueix és el sentiment més gran, estimar-lo, desitjar-ho amb totes les teues forces i no poder fer res, però en realitat sí que faig una cosa, alguna cosa que la majoria de les persones volem destapar i sabeu que és.... estar en SILENCI.

La història que ve a continuació no està basada en fets reals.

Érem tan sols uns xiquets quan et vaig veure per primera vegada, recorde que era tot tan fàcil, réiem, ballàvem, ens divertíem...

Després ens vam anar fent majors exactament no recorde com va passar, però un dia a través d'un absurd joc de xiquets ens besem, em va besar... però no donaré detalls del bes, sinó del verdaderament important, el que vaig sentir. No intentaré explicar-ho perquè no té explicació, només el meu interior va saber el que vaig sentir.

A partir d'aqueix dia tot canvià, jo ja no el mirava amb els mateixos ulls i el pitjor és que no sabia ni jo el per què. No sé si ho he mencionat , però ell i jo no vivim en la mateixa ciutat, jo vic a Elx i ell 'a Oriola. Ja veus eh?, molt poca distància per al que ve. Va passar el temps i cadascun va anar creixent en diferents llocs i experimentant diferents situacions. Un dia vaig créixer, a veure en veritat no vaig créixer continuava sent una xiqueta , però no sé què em va passar que vaig començar a eixir amb un xic. Vaig començar a experimentar alguna

cosa, he de reconèixer que jo vaig voler molt a aquell amor. Però alguna cosa dins de mí, quan cada setmana tornava a veure'l el meu cap només volia concentrar-se en ell. Per aquell temps vaig passar a no saber ni el que sentia, a dir que això d'ell i jo era una simple atracció. Sí, massa tonta era!

Recorde exactament el dia que vaig sentir que tenia nuvi, vaig veure la seua cara em va mirar, jo el vaig mirar i només tènien ganes d'amagar-me i no dir res. Els seus ulls es van mostrar sorpresos i potser una mica desconcertats i així ens quedàrem mirant-nos. Fins que em va dir amb una veu de perquè? o això és el que jo creia veure...- va dir és veritat?- jo vaig respondre sí. No vam tornar a parlar del tema, ell només escoltava converses per darrere i mai deia res. Més en davant al cap de sis mesos vaig tallar amb aquell xic.

Ho vaig passar bastant malament la veritat, però després el veia a ell i em canvia l'anima. Estaba malament, però em sentia feliç, per mi? o per ell?. Li vaig dir ben alt i clar ja no estem junts!. Em va mirar semblava tan feliç i es va concentrar en els meus ulls i va somriure. Des d'aquell moment, puc dir que va haver-hi un gran canvi, la meua mirada i la seua mirada van canviar. Des d'ací cap avant cada vegada que el veia només teníem la certesa de mirar-nos i crec que amb això ho déiem tot. A partir d'aquell moment no sé ni quan ni per què només ens comunicàvem amb mirades, potser perquè ens va menjar la timidesa, potser...

Després va passar el pitjor el que tots amb molt de fàstic diem COVID19, el culpable del que ell jo no ens vegérem durant mesos, que semblaven anys. Però el covid no era tan culpable com creu, em va fer adonar-me de tantes coses... En sabeu com és una d'elles? us pose en situació: com sabeu tots estàvem tan farts d'estar a casa, sense eixir, sense relacionar-nos, sense poder abraçar-nos i sobretot i el més important sense veure als que més volem.

És veritat això que diuen... al que abans menys importància li donaves més ho necessites quan no ho tens. Sabeu que necessitava jo? A ell, em vaig haver d'adonar en la pitjor situació possible. Si et soc sincera en tots aquells tràgics mesos, no vam parlar, ni per part seua, ni per la meua. Però després de la tempesta va vindre la calma.

Quan ens van deixar eixir de la ciutat ens reunirem tots de nou i allí estava ell... enfront meu, jo ni m'ho podia creure. En aqueix moment dins del meu cap volia saltar sobre ell l'abraçar-lo molt fort i no soltar-lo mai més, això és el que m'haguera agradat però tornant a la realitat només ens vam fer dos simples besos. Desde que havia arribat no havíem parat de parlar i de riure'ns. Menys algun moment incòmode que havíem tingut tot era perfecte. Tan perfecte que vaig fer una bogeria, d'aqueixes bogeries que fas quan vas tota llançada a fer, doncs d'aqueixes...

Us ho imagineu ja? Efectivament com molts haureu deduït Ho vaig fer... Molts estareu pensant que haurà passat? Explica-ho ja!. Bé us pose en situació: Estàvem asseguts els dos un enfront de l'altre intercanviant mirades i evitant coincidir, hi havia silenci només se'ns sentia respirar, la respiració era forta almenys la meua . Buscava el moment i vaig aprofitar en una de les coincidències en què es van ajuntar els nostres ulls. Vaig començar dient nerviosa:

- He de dir-te alguna cosa, és important podries posar-te al costat meua i així podem parlar tranquils.

- Ell va accedir.

Recorde aquell moment em tremolaven les mans en general tot el cos, en un moment vaig sentir que no sabia parlar però m'aclarí la gola i vaig posar la meua mirada al capdavant . El vaig mirar fixament als ulls i de les mil coses que li vaig poder dir va eixir de la meua boca... Et vull. Vaig callar-me, vaig tancar la meua boca i vaig continuar mirant els seus ulls, aquells ulls que em miraven fixament que no apartaven la mirada. Passàrem una bona estona en silenci, el millor que sabíem fer. Jo semblava haver-me quedat petrificada i vaig decidir per a calmar l'ambient dir el que fora. De sobte vaig obrir la meua boca i abans que diguera res es va abalançar sobre mi i em va donar un apassionat bes que em va deixar sense respiració.

El pitjor és que els nostres ulls sabien tot el temps el que estava passant...

FI.